

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **A. L.**

skazanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

w dniu 21 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 30 października 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 11 czerwca 2012 r.,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, zwalniając
skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego A. L. został uznany za winnego 4 zarzuczanych mu przestępstw kwalifikowanych z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 64 § 1 k.k. - przy czym dwu z nich nadto z art. 13 § 1 k.k. - popełnionych na szkodę różnych pokrzywdzonych, z przyjęciem, że stanowią one zbieg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i orzeczeniem łącznie kary 4 lat pozbawienia wolności, a nadto także za winnego przestępstwa z art. 291 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzekając na podstawie art. 85, 86 § 1 oraz art. 90 § 2 k.k., jako karę łączną - karę 5 lat pozbawienia wolności, ze zobowiązaniem go nadto do naprawienia szkody dwóm pokrzywdzonym małżeństwom w stosownych kwotach i zasądzeniem wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu.

Od wyroku tego apelował obrońca ustanowiony przez oskarżonego z wyboru. Zarzucił on: a) w odniesieniu do drugiego z czynów jednostkowych obrazę art. 413 § 2 pkt 1 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sprzeczność między treścią części dyspozytywnej a motywacyjnej wyroku, zaś odnośnie trzeciego i czwartego z tych czynów - błąd w ustaleniach faktycznych, zaś b) w odniesieniu do wszystkich 4 tych przestępstw - także obrazę art. 7 i 410 k.p.k., przez dowolną ocenę, iż właściwe jest przyjęcie tu kwalifikacji z art. 279 § 1 w zb. z art. 288 § 1 k.k. przez uwzględnienie także faktu wartości mienia zniszczonego samym przełamaniem zabezpieczeń, a nadto c) w odniesieniu do przestępstwa, którego nie obejmował zbieg przewidziany w art. 91 k.k. – błąd w ustaleniach faktycznych i obrazę wskazanego przepisu prawa materialnego przez jego niezastosowanie oraz d) w odniesieniu do wszystkich pięciu przypisanych czynów – naruszenie art. 7 i 410 k.p.k., przez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., przez zaniechanie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku w części motywacyjnej. Obrońca ten wnosił o uchylenie orzeczenia pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpatrzeniu tej apelacji, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania pierwszych 4 czynów, stanowiących ciąg przestępstw, wyeliminował przepisy art. 288 § 1 oraz art. 11 § 2 k.k., przyjmując też, że podstawę kary łącznej pozbawienia wolności stanowi poza art. 85 i 86 § 1 k.k., przepis art. 91 § 2 k.k., a nie jak podał Sąd pierwszej instancji - art. 90 § 2 k.k. oraz zmniejszył rozmiar obowiązku naprawienia szkody w jednym przypadku, a uchylił ten obowiązek w drugim, utrzymując poza tym zaskarżony wyrok w mocy.

Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego podnosząc zarzuty: A) obraży art. 433 § 2 k.p.k. przez ogólnikowe rozważenie zarzutów: a) sprzeczności między treścią dyspozytywną a motywacyjną wyroku odnośnie drugiego z czynów objętych ciągiem przestępstw oraz b) błędów w ustaleniach faktycznych podnoszonych co do 3 i 4 czynu z tegoż ciągu, a także c) zarzutów dotyczących czynu przypisanego poza tym ciągiem oraz d) podnoszonej w apelacji obraży art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w odniesieniu do wszystkich przypisanych czynów, a nadto B) obrazę art. 440 k.p.k. przez brak rozstrzygnięcia w przedmiocie kary orzeczonej wobec skazanego w sytuacji, gdy utrzymanie w mocy orzeczenia w tym zakresie jest rażąco niesprawiedliwe przy wyeliminowaniu z kwalifikacji prawnej

i podstawy skazania art. 288 § 1 k.k. Wywodząc w ten sposób, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w instancji odwoławczej. W odpowiedzi na tę skargę, prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Rozpoznając tę kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest rzeczywiście bezzasadna w oczywistym stopniu i dlatego rozpoznano ją na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Jeżeli chodzi o grupę zarzutów związanych z rzekomą obrazą art. 433 § 2 k.p.k., to od razu należy wskazać, że przepis ten nie mógł być naruszony przez Sąd odwoławczy, jako że nakazuje on jedynie Sądowi drugiej instancji rozpoznać wszystkie zarzuty wskazane w środku odwoławczym. Z treści samej kasacji, jak i jej uzasadnienia, wynika natomiast, że skarżący zarzuca jedynie, jakoby Sąd ten nierzetelnie rozważył przywołane w tej skardze zarzuty. To zaś stanowi naruszenie art. 457 § 3 k.p.k., a nie przepisu przywołanego przez autora kasacji.

Spoglądając od tej strony na ten zarzut kasacyjny stwierdzić trzeba, że jest on całkowicie bezzasadny, gdyż Sąd Okręgowy dopełnił wymogu przewidzianego w przywołanym przepisie. Podał bowiem, czym kierował się, uznając poszczególne zarzuty za niezasadne. I tak: co do kwestii rzekomej sprzeczności między treścią dyspozytywną i motywacyjną wyroku wypowiedział się obszernie na k. 684, co do błędów w ustaleniach faktycznych na k. 864-865, odnośnie zarzutów związanych z czynem przypisanym skazanemu poza ciągiem przestępstw na k. 865-866, zaś co do obrazy art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. - na k. 866-867. Uwzględnił przy tym podnoszone w uzasadnieniu tej kasacji rzekome odwołanie przez skazanego w toku postępowania przed Sądem swoich poprzednich wyjaśnień, o czym wyraźnie świadczą obszerne wywody na k. 687-688. W istocie autor kasacji, i sam skazany, wyrażają tu swoje niezadowolenie z powodu nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych, nie biorąc przy tym w ogóle pod uwagę argumentacji Sądu odwoławczego. Samo takie niezadowolenie nie jest jednak równoznaczne z zasadnością zarzutów kasacyjnych. Zdecydowanie należy bowiem stwierdzić, że Sąd odwoławczy w pełni podolał wymogom wykazania, dlaczego uznaje apelację w tym zakresie za nietrafną. Zatem o zaistnieniu uchybienia podnoszonego w omawianym zarzucie kasacji mowy w tej sprawie być nie może.

Jeżeli zaś chodzi o niezastosowanie przez Sąd art. 440 k.p.k., to należy zauważyć, że Sąd odwoławczy, eliminując z kwalifikacji 4 przypisanych czynów i z

podstawy prawnej skazania za nie, przepisy art. 288 § 1 i art. 11 § 2 k.k., wyraźnie i szczegółowo wypowiedział się, dlaczego nie dostrzega mimo to powodów do ingerencji w wymiar orzeczonych kar pozbawienia wolności i kary łącznej, podkreślając, że podziela wymienione przez Sąd *meriti* okoliczności obciążające, przywołując tu w szczególności uprzednią karalność skazanego i działanie w warunkach recydywy w trakcie przerwy w odbywaniu kary (k. 871). Skarżący podnosi wprawdzie, że przecież Sąd pierwszej instancji brał pod uwagę również fakt pokonywania przez skazanego przeszkody broniącej dostępu do mienia, co po zmianie wyroku przez Sąd odwoławczy nie mogło już być brane pod uwagę, ale zapomina, że Sąd ten podnosił również całkowity brak skruchy oskarżonego, jego nieszczerłość, czy demoralizację wynikającą z opinii kuratora (k. 796-797). Tym samym trudno uznać, aby w ogóle zachodziła w tej sprawie przesłanka nakazująca potraktowanie utrzymania w mocy orzeczenia w zakresie kary jako rażąco niesprawiedliwego. W konsekwencji, nie doszło w tym postępowaniu także do naruszenia art. 440 k.p.k.

Powyższe wskazuje, że żadne z uchybień podniesionych w kasacji nie miało miejsca w tej sprawie. Jest to więc kasacja oczywiście bezzasadna. Oddalając ją z tego powodu, Sąd Najwyższy – stosownie do art. 636 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k. - zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, z tych samych względów, z jakich czyniły to Sądy obu instancji, gdyż przyczyny te nie ustały. Mając zaś na uwadze sposób sformułowania zarzutów kasacyjnych, i to po 17 latach od powrotu kasacji do polskiej procedury karnej, Sąd Najwyższy zdecydował o sporządzeniu uzasadnienia niniejszego orzeczenia z urzędu.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.